

Τριξίματα άμαξας πού ξεκινάει

Τό χάδι

Ή παράφορη ριπή τής χούφτας ό μονόλογος

Ή γυαλάδα τών ματιών σου καθώς έλεγε

«Τώρα»

Σφαδάζοντας κόντρα στην πόρτα με τό χνούδι

Όλα

Χωράνε σε μιá λύπη

Ακόμη κι ή άπιαστη χαρά πού μόνο ό νοϋς άγγίζει

Βρυχώντας λιονταρίσια

Στά μελλούμενα

Ντυμένη τ' άβολο χαμογέλιο τής σοφίας

Θύμιος Λιόγας

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Έγώ ταξιδεύω αγιάτρευτα

κουράζοντας τόν ταπεινό μου πατέρα

Δέν βλέπω τά μικρά χαλίκια

πού καταπίνω άμάσητα

Μόνο στέκομαι, δειλός στρατιώτης

κι άμέρμιμος ήλίθιος

Στιγμές - στιγμές λυτρώνομαι

και φεύγει ή σιωπή άπό πάνω μου

Έχω καιρό νά γράψω ποίηση

Μάλλον ό έαυτός μου γνωρίζει

τήν γλύκα

Έδω λοιπόν πού στάθηκα τριγυρνά

κυκλικά

Παίζω με τίς αδιάκοπες τελείες

Υστερα ρίχνω μαύρη πέτρα πίσω μου

Αχ τά νειάτα, τά τρελλά ήλίθια πλά-
σματα.

Αλέκος Μαρσολής

Η ΜΕ ΚΥΤΤΑΖΕΙΣ

με κυττάξεις — έλεγε —

μείνει ή ματιά μας καρφωμένη

ως γλάρους,

κ φαροκάικα πού απομακρύνονται,

κ σύννεφα πού ταξιδεύουν.

ς μείνουμε μόνοι με την άνάσα

ι την έλπίδα,

ν προσμονή

ι τó φώς τής σελήνης,

αύριανό δνείρο

και τó σημερινό έρωτα.

“Ας μείνουμε με τό φεγγάρι στη φού-
χτα μας

νά κλείνει τίς ρωγμές τής ζωής,

νά δικαιώνει τίς άνησυχίες,

μήπως και γυρίσει ό χρόνος πίσω,

μήπως κι άνεβεί ή θερμοκρασία

στην πολική νύχτα

κι άνθίσουν ξανά οί άνεμῶνες,

“Ας κρατήσουμε όλο τόν κόσμο στην
καρδιά μας

μές στη θεόκλειστη κάμαρα

μακριά άπό τη μυροϋδία τής γής

στο πρώτο φθινοπωρινό άπόβροχο.

Τάκης Νικολόπουλος

LUCIDUM INTERVALLUM

Δηλαδή όλα τελειώνουν άθόρυβα...

Κι οί τελευταίες διεργασίες τού έγκε-
φάλου μου

για “κείνη την κρεμαστή γέφυρα

πού θά συνδέει, λένε, τά άκρα μου: ά-
πάτη.

Δηλαδή δέν ύπήρξε ποτέ αντίπαλο στρα-
τόπεδο,

κι οί λέξεις — άμισθες πόρνες — ά-
ναίτια πυροβολούσαν...

Πόσο με χτυπάει ή βροχή όταν είναι
πέτρες!

Κάποτε τη ρουφούσα — μου θύμιζε θά-
λασσα,

θμως τώρα άδειάζω αναπόφευκτα.

Τίποτα με “χώνεφαν” τά πράγματα

κι οί άτέλειωτες διαγραφές τού έαυτού
μου.